

A tajgáig gyaloglók¹

Bejön a fény a törött üvegen, rézsútos reflektora színpadot csinál a hangyáknak a kanapén. Nem jó ráülni, a rugó fenékbe szúr, a huppanástól a hangyák világában földrengés lesz. A felszálló porfelhő nekik egy atomtámadás bolondgombája, nekem köhögés, doh- és macskahúgyszag. A pince a bar- lángom. Ősember vagyok a jövőből, a többiek vadászni járnak, de nekem nem kell, én értek az állatok nyelvén, etetnek a történeteimért. A falra barna krétával bölényt rajzolok, a szeme olyan élethű lett, hogy megijeszt. Mikor nem nézek oda, látom, hogy ászkák bújnak ki a bölény oldalából. Megsiratom, eltemetem.

Az ászkák annak a lezuhant úrhajónak a túlélői, ami amúgy apa rozsdásodó fűnyírója, állítólag még a nagy házból. Időtlen idők óta hever a roncs a tájban, azóta mindent elfelejtettünk, a hangyák birodalmában rend és diktatúra van, mindenki egyforma, az ászkák rég nem tudják, hogy kell megszerelni az úrhajót. Itt ragadtak, nem tudnak visszamenni a bolygójukra, ezért szégyellik magukat, és csak sötétben jönnek elő, mikor azt hiszik, nem figyelem őket. Mérgükben csípnek is.

Megjön a macskám, Árnyék, bemászik az ablakrésen, villanásnyira kitakarja a hangyák fölötti fényt. A szájában döglött egér, ő a hangyák istene, hatalmas lakomákkal jutalmazza őket, hegyeket hordanak belőle az éléskamráikba. Olyankor megrészegülnek a tetemen, nyakig vérben és húsban gázolnak, és elfelejtenek egyenes sorokban menni.

Árnyék miatt a hangyák vallása a háború, mindig ezt a vérben tocsogó lakomát keresik. Összedörgölözünk, nyávogva biccent nekem, aztán rám telepszik és dorombol. Kiszedem a pókhálót a szőréből.

Nekem nem hozott enni Árnyék, pedig lassan az összes tartalékomat felélem.

¹ Da: DIÁNA VONNÁK, *Látlak*, Budapest, Jelenkor Kiadó, 2021, pp. 175–185.

A piedi fino alla taiga

Dal vetro rotto entra la luce che, come un riflettore obliquo, crea un palcoscenico per le formiche sul divano. Non ci si può sedere, perché le molle pungono il sedere e il tonfo causerebbe un terremoto nel mondo delle formiche. La nuvola di polvere sollevata per loro è il fungo velenoso di un attacco nucleare, per me è tosse, puzza di pipì di gatto e fumo. Lo scantinato è la mia tana. Sono un uomo preistorico proveniente dal futuro, gli altri vanno a caccia, ma a me non serve, io capisco la lingua degli animali e loro mi nutrono in cambio delle mie storie.

Disegno sul muro un bisonte con la creta marrone, ha occhi così realistici da mettere paura. Quando non lo guardo, vedo che dal fianco gli spuntano fuori degli onischi. Ne piango la morte e lo seppellisco.

Gli onischi sono i sopravvissuti dell'astronave precipitata, che comunque è il tagliaerba arrugginito di papà proveniente, a quanto pare, dalla casa grande.

Il rottame giace da tempo immemore nel giardino, da allora ci siamo dimenticati tutto, nell'impero delle formiche regnano l'ordine e la dittatura, sono tutti uguali, gli onischi da tempo non sanno più come riparare l'astronave. Sono rimasti qui, non possono tornare al loro pianeta, per questo si vergognano ed escono allo scoperto solo al buio, quando pensano che io non li stia guardando. Nella loro rabbia addirittura mi pizzicano.

Arriva il mio gatto, Ombra, entra dal buco nella finestra e in un lampo copre la luce alle formiche. In bocca ha un topo morto, lui è il dio delle formiche, le premia con immensi banchetti e loro ne portano montagne nel silo del formicaio. In questi casi si ubriacano sulla carcassa, sguazzano nella carne e nel sangue fino al collo e si dimenticano di muoversi in fila indiana.

Egy tábla csoki van még, két zsemle és egy csomag instant leves, csak elromlott a merülőforraló, úgyhogy azt nem tudom megcsinálni. Nyáron jó itt, hűvös van, és az ablak előtt meztelen lábszárak haladnak el. Slatyognak a papucsok és kopognak a sarkak. Néha beszagol egy-egy kutya is, biztos Árnyéket érzik. Egyszer tarkón pisilt egy férfi, pont rám célzott a kitört ablakon. Naplót fogok vezetni, olyat, mintha olvasónapló lenne, csak nem könyveket foglalok össze, hanem azt, ami itt történik. Mint egy hajóskapitány a fedélzeti naplóban.

Ma hét napja, hogy anya alszik. Az első nap azt mondta, kész, vége, most egy kicsit szabadságra megy, értsem meg, nem tud mit csinálni, vett virslit, dinnyét és tartós kenyeret, levitt a BÁV-ba egy régi nyakláncot, tett ki perselyben pénzt, de nem valami sokat. Reggel kilenckor teát csinált sütőrummal, és bevette az altatót. Azóta felébred napi kétszer, kómásan néz maga elé, pisilni megy, lehet, hogy rá is gyújt, szopogatja a filtert, puhára rágja. Aztán beveszi a következőt. Nyári álmot alszik, bár így nem ér, nem elég eltökélt hozzá, hogy ne kelljen az altató. Az én feladatom vizet tenni az ágya mellé, bevásárolni, megmondani a postásnak, hogy nincs itthon. Ha keresik a munkahelyéről, le kell csapni a telefont. Ezeket nem csinálom, lejöttem a pincébe, úgyse fogja megtudni.

A pénzből vettem egy nyakörvet Árnyéknak, két tábla csokit és egy halkonzervet. Valameddig úgyis ki lehet bírni evés nélkül, legalább gyakorlok. Megpróbáltam utánaolvasni, meghalhat-e anyám, szerintem nem, de igazából csak arról írnak, hogy mi történik, ha valaki egyszerre vesz be ennyi altatót. Három nap múlva szeptember, ha tényleg csak nyári álom, addigra be kéne fejeznie, be kell iratkozni az iskolába. Felőlem az is jó, ha nem megyek. Jó így. Eszter kopog, tudom, hogy ő, mert senki más nem tudja a kódot.

A causa di Ombra le formiche praticano il culto della guerra, sono sempre alla ricerca di questi banchetti grondanti sangue. Ci facciamo le coccole, piega la testa verso di me miagolando e poi mi si sdraia addosso facendo le fusa. Le tolgo le ragnatele dal pelo. A me Ombra non ha portato nulla da mangiare, eppure sto iniziando a finire le provviste. Ho ancora una barretta di cioccolato, due panini e una busta di zuppa istantanea, ma quella non posso prepararmela perché si è rotto il bollitore ad immersione. D'estate qui si sta bene, fa fresco e accanto alla finestra passano gambe nude. Sento schiocchi di ciabatte e tacchettii di scarpe. Di tanto in tanto anche qualche cane annusa dalla finestra, sicuramente sentono l'odore di Ombra. Una volta un uomo mi fece pipì sulla nuca, prese proprio la mira dalla finestra rotta. Terrò un diario, come un diario di lettura, solo che non riassumerò ciò che ho letto, ma invece quello che succede. Come il capitano di una nave con il diario di bordo.

Oggi sono sette giorni che mamma dorme. Il primo giorno ha detto basta, fine, adesso si prende un po' di ferie, io devo capirla, non sa cosa fare, ha comprato dei würstel, l'anguria e il pane a lunga conservazione, ha impegnato una vecchia collana e messo dei soldi nel salvadanaio, anche se non molti. Alle nove del mattino si è fatta il thè con il rum per dolci ed ha preso il sonnifero. Da allora si sveglia due volte al giorno, guarda davanti a sé come se fosse in coma, va a fare pipì, può darsi che si accenda anche una sigaretta, ciuccia il filtro, lo mastica fino a renderlo morbido. E poi prende un'altra pasticca. Dorme un letargo estivo, ma così non vale, non è abbastanza determinata da poter fare a meno dei sonniferi. Il mio compito è metterle dell'acqua accanto al letto, fare la spesa e dire al postino che non è in casa. Se la cercano dal posto di lavoro devo mettere giù il telefono. Queste cose però non le faccio: sono scesa nello scantinato, tanto non lo saprà comunque.

Con i soldi ho comprato un collare ad Ombra, due tavolette di cioccolato e del pesce in scatola. Tanto si può vivere senza mangiare per un po' di tempo, almeno mi esercito. Ho provato a cercare se mia madre sarebbe morta, secondo me no, ma in realtà scrivono solo cosa succede se qualcuno prende così tanti sonniferi insieme. Tra tre giorni è settembre, se fosse davvero solo un letargo estivo allora dovrebbe finire, devo iscrivermi a scuola. A me va bene anche non andare. Va bene così. Eszter bussava alla porta, so che è lei perché è l'unica a sapere il codice.

Eszter huszonöt és szép, én a fele vagyok, de a kisebbik fele. Nincsen rendes füzetem, szerezni kellene, ha tényleg naplót akarok vezetni, ez mindjárt betelik, a falra meg nem írhatom, mert elolvassák. Képtelenség fejben tartani ennyi részletet.

Jól vagy, Móni, ezt kérdezi. Hozott egy szendvicset meg egy termosztan teát. Utálok a Mónit, arra rímel, hogy póni, de nem lehet mit csinálni vele. Biztos nincs kedved felmenni? Anyukád unatkozni fog egyedül. Megrázom a fejemet. Nem tudja, hogy anya alszik, tilos mondani. Ha elmondom, dráma lesz megint, gyermekvédelem, környezetvizsgálat, ha egy hétig takarítunk, az sem elég nekik.

Felsikolt, hogy jézusom, mi ez a döglött egér, ki kell dobni, meg ne fogd. Árnyék hozta, majd kidobom, ha nem eszi meg. Kicsit sápadt, fintorog is. Nem tudom, miért utálja mindenki az ilyesmit, ha ki lenne rántva, és nem tudná, mi van a panír alatt, biztos megenné. Eszter nagyon lányos, utálja a szőrt meg a vért. Mi lehet vele, ha menstruál.

Te, pincelakó. Bizalmatlanul néz körbe, nem ül le, látom, hogy nyel egyet, mikor a kanapéra sandít, tényleg elég koszos, de hát ez van. A világtérképet bámulja a falon, kivirágzott rajta a penész, átüt a kontinensek határain. Eszter nagyon tiszta.

Valamit mondani akar, hezitál, megint a kanapéra néz, mintha le kellene ülnie hozzá. De nem mond semmit, csak integet az ajtóból, még utánaszólok, hogy köszönöm. Nem lett elég hangos, azt hiszem, nem hallotta meg. A szendvicsben olajbogyó is van, meg sonka, inkább majd holnap gyakorlom a nem evést, meg ne rohadjon.

Az ászkákat sok idő volt megismerni, csak akkor jönnek elő, ha teljes a mozdulatlanság, ha megszeged a szabályaikat, elrejtőznek. Meztelen a téglafal egyik fele, a másikon pont elég a repedés a vakolat alatt, hogy elbújjanak. Lassan derült ki a történet az úrhajóról, de gyanús volt, hogy minden reggel arra indulnak az ászkák, olyan, mint egy rítus, a levágott fű kiszáradt törmelékéhez járulnak, pedig már csak por, nem is látszik, hogy fű volt. Mégis az egyetlen anyag, ami a bolygójukra emlékezteti őket. Ott nincsenek hangyák, és sokkal több a hely.

Eszter ha venticinque anni ed è bella, io ne ho la metà, ma la metà più piccola. Non ho un vero quaderno, dovrei procurarmene uno se voglio tenere un diario e devo farlo alla svelta, non posso mica scriverlo sul muro dove tutti possono leggerlo. È assurdo tenere a mente tutti questi dettagli.

Stai bene, Móni, mi chiede. Ha portato un panino e del thè in un thermos. Odio il soprannome Móni, fa rima con pony, ma posso farci nulla. Sei sicura di non voler andare di sopra? Tua madre si annoierà da sola. Scuoto la testa. Non sa che mamma dorme ed è vietato dirlo. Se lo dico a qualcuno sarà un altro dramma, servizi sociali, visite domiciliari, anche se pulissimo per una settimana a loro non basterebbe.

Lancia un grido dicendo Gesù mio, cos'è questo topo morto, va buttato, non toccarlo eh. L'ha portato Ombra, poi lo butto se non se lo mangia. È un po' pallida, storce anche il naso. Non so perché tutti odino questo genere di cose, se fosse panato e lei non sapesse cosa c'è sotto la panatura, se lo mangerebbe di sicuro. Eszter è molto femminile, odia i peli e il sangue. Chissà che le succede quando ha il ciclo.

Ehi tu, bimba dello scantinato. Si guarda attorno diffidente, non si siede, la vedo deglutire dopo aver sbirciato il divano, è davvero abbastanza sporco, ma è questo che passa il convento. Fissa il planisfero sulla parete consumato dalla muffa che trasuda oltre i confini dei continenti. Eszter è molto pulita.

Vuole dire qualcosa, esita, guarda di nuovo il divano come se ci si dovesse sedere. Ma non dice niente, mi saluta semplicemente con la mano dall'uscio e io la ringrazio mentre va via. Non l'ho detto a voce abbastanza alta, credo che non mi abbia sentita. Nel panino ci sono olive e prosciutto, meglio che inizio domani a fare praticare a non mangiare, senno' si fa cattivo.

Ho avuto molto tempo per conoscere gli onischi, escono fuori solo se è tutto completamente immobile, se invece infrangi le regole tornano a nascondersi. Metà del muro è fatta di mattoni a vista, l'altra metà invece ha una crepa sull'intonaco grande abbastanza da permettere loro di nascondersi. La storia dell'astronave è venuta fuori poco alla volta, ma era sospetto il modo in cui ogni mattina gli onischi, come in un rito, si dirigessero verso ciò che rimaneva dell'erba tagliata, anche se ormai è polvere, neanche si vede che una volta era erba. Eppure, è l'unico materiale che ricorda loro il proprio pianeta. Lì non ci sono formiche e c'è molto più spazio.

Az ászkák feladják, ha rajtakapja őket a napfény, mozdulatlaná dermednek, szégyellik magukat, emlékezniük kellene. Riasztja őket a hangyák világa, amíg lent masíroznak, Árnyék ételét cipelik, mert télire gyűjtenek, addig jobb, ha meghúzzák magukat, és nem ugrálnak. A végén még őket is eltennék télire. Ha nem jön valaki, aki végre emlékezni fog az úrhajóra, sosem jutnak haza.

Itt a bunkerben nincs vécé, ha muszáj, befőttes- üvegbe szoktam, és kiöntöm az ablakon, de a múltkor rám ordított valaki, azóta csak éjjel. Bűdös lesz estére a melegben, jobb felmenni. Be tudok lopakodni, az ajtót anya nem zárja be, és ha valamit meglökök, úgyse hallja meg. Tíz percnél tovább ritkán van ébren. Az arca nem mozog, a homlokán pihen egy légy, és dörzsöli a kezét. Zsírosak lettek anya bőrétől.

Az ágyon fekszik, a támlán hátrabukik a feje, és horkol, a köntöse kicsit kinyúlt, a melle csálén mutat a köldöke felé, elterül a hasán, mint a homokzsák árvízkor a híradóban. Nagyon szép az arca, azt jobb nézni. Ha lecsapnám a legyet, felpofoznám. Minél többet alszik, annál fáradtabb. Le akarom csapni, vicces lenne, de persze nem merem, a légy meg elszáll a konyha felé.

Utánamegyek, a falra kenem, elsőre sikerül. Kicsit szégyellem magam. Elegem van.

Anya mellett a dohányzóasztalon hamutartó, szétcsócsált csikkek, mellette egy teásbögre tele levágott lábkörmökkel. Biztos ki akarta dobni, csak elaludt. Kiviszem a kukához a konyhába. Jó, hogy legalább levágta. Visszamegyek a szobába, szuggerálom anyát, hátha felébred.

Óvatosan megrúgom, mintha véletlen lenne, nem mozdul, aztán még egyszer, a bokáján, most erősebben. Nem mozdul. Lehet, hogy lesz egy kis folt, de úgysem fogja tudni, mitől. Belevájom a meztelen karjába a körmeimet, kis piros félholdakat nyomok a húzába, tesztelem az élet-funkcióit. Nem mozdul, csak hangosabban szuszog, a percekkel elhalványulnak rajta a nyomok.

Gli onischi scappano se colpiti dalla luce del sole, si bloccano immobili, si vergognano, dovrebbero ricordare. Vengono allarmati dal mondo delle formiche che marciano in basso trasportando il cibo di Ombra, stanno facendo provviste per l'inverno, fino ad allora è meglio se stanno buoni e non saltano. Alla fine, finiranno anche loro tra le provviste invernali. Se non arriva qualcuno che si ricordi finalmente dell'astronave non torneranno mai a casa.

Qui nel bunker non c'è il bagno, se è davvero necessario uso un barattolo e poi lo svuoto dalla finestra, ma l'altra volta qualcuno mi ha strillato, da allora lo faccio solo di notte. Inizierà a puzzare entro stasera, meglio se vado di sopra. So come intrufolarmi, mamma non chiude a chiave, e anche se dovessi far cadere qualcosa non mi sentirebbe. È raro che sia sveglia per più di dieci minuti. Il suo volto non si muove, una mosca riposa sulla sua fronte e si sfrega le mani. Sono unte a causa della pelle di mamma.

È sdraiata sul letto con la testa che le penzola dalla spalliera e russa con l'accappatoio un po' aperto, i suoi seni puntano verso l'ombelico, stendendosi sul suo ventre come un sacco di sabbia in un'alluvione al telegiornale. Ha un viso bellissimo, è più piacevole da guardare. Se schiacciassi la mosca le tirerei uno schiaffo. Più dorme e più è stanca. Vorrei schiacciarla, sarebbe divertente, ma ovviamente non oso, la mosca invece vola verso la cucina.

La seguo, la spiaccio sul muro al primo tentativo. Un po' mi vergogno. Ne ho abbastanza.

Sul tavolino accanto a mamma c'è un posacenere con delle cicche cianciate, accanto ad esso una tazza da tè piena di unghie dei piedi tagliate. Voleva sicuramente buttarle, ma si è addormentata. Le butto nel secchio della cucina. Meno male che almeno se le è tagliate. Torno in camera e fisso mamma, magari si sveglia.

Le tiro un calcio con cautela, come se l'avessi fatto per sbaglio, non si muove e allora di nuovo, sulla caviglia, stavolta più forte. Non si muove. Può darsi che le uscirà un piccolo livido, ma tanto non saprà comunque come se l'è procurato. Le pianto le unghie nel braccio nudo lasciandole piccole mezzelune rosse nella carne, testo le sue funzioni vitali. Non si muove, sbuffa solo più rumorosamente, col passare dei minuti le si sbiadiscono di dosso i solchi.

Holnap éppen kétezer nap marad hátra addig, amíg nagykorú nem leszek. Bepakolom egy táskába a hálósákat, pénzt, vízhatlan kabátot, és elmegyek, egészen a tajgáig fogok gyalogolni, jelentkezem egy meteorológiai állomásra valahol északon, mérem a légnyomást, a csapadékot, a hőmérsékletet egész addig, amíg el nem olvad az összes jég. Árnyék velem egyidős, addigra elpusztul, majd viszem a hamvait, de oda amúgy is kutya kell inkább. Tizenkétszer tíz fekvőtámasz naponta, jövőre tizenháromszor tíz, aztán tizennégyszer. Tizenkétszer tíz felülés, jövőre tizenháromszor, aztán tizennégyszer. Tizennyolcnál elindulsz, akkor már nem tudják megakadályozni. Most csöndben kell csinálni, túl sokan figyelnek. Ha nem a tajga lesz, először keresek valami farmot, vagy vadór leszek egy nemzeti parkban, majd onnan megyek tovább, ha elég felkészült leszek.

Mégis felébred, zavart, kótyagos. Végighúzza az ujját a melle alatt, nyirkos a melegtől. Körülnéz, hogy látja-e valaki, kihúzza a pólóból, megszagolja, elmélázik. Rám néz, nem érzékeli, hogy látom, mosolyog, az ujjá az orra alatt. Talán azt hiszi, részeg, de nem, csak teljesen elvesztette a fonalat, biztos fáj a bokája, kicsit bedagadt. Nem szól hozzám, vécére indul, csótányra lép, ropog, mint a popcorn, megkívánja, a konyhába indul. Nincs, megettem az összeset. Mustár, levespor, vekni vége, más semmi, kicsoszog. A vécében a lichthófbá néz, paradicsomos káposztára gondol, amit alattunk vagy fölöttünk főznek, bejön a szaga. Hangosan pisil, olyan hangos, hogy a pincében is hallanám. Nem iszom sokat, különben nekem is kell.

Nem szólok hozzá, csak figyelem.

Kijön a vécéből, csodálkozik, hogy nézd már, itt van az a szép férfi, még mindig itt van. A függőnyt simogatja, sóhajt, a szemközti házban ipari alpinista mossa az ablakot, anya vágyakozva bámulja, szuszog, a melle alá teszi megint az ujját. Ha elalszik, lilára rúgom a bokáját.

Domani mancheranno appena duemila giorni alla maggiore età. Metterò in una borsa il sacco a pelo, dei soldi, un impermeabile e partirò, andrò a piedi fino alla taiga, mi presenterò a una stazione meteorologica da qualche parte a nord e misurerò la pressione atmosferica, le precipitazioni e le temperature fino a che non si scioglierà tutto il ghiaccio. Ombra ha la mia stessa età, sarà già morta, mi porterò le sue ceneri, ma lì comunque è meglio avere un cane. Dodici serie da dieci di flessioni, l'anno prossimo tredici, poi quattordici. Dodici serie da dieci addominali, l'anno prossimo tredici, poi quattordici. Se parti a diciott'anni poi nessuno può più fermarti. Adesso bisogna farlo in silenzio, sono in troppi ad osservarmi. Se non sarà la taiga, allora cercherò una qualche fattoria oppure farò la guardiacaccia in un parco nazionale, poi da lì andrò avanti quando sarò abbastanza preparata.

Eppure si sveglia, intontita, disorientata. Si passa le dita sotto i seni, umidi a causa del calore. Si guarda intorno per controllare se qualcuno la stia guardando, le tira fuori dalla maglia, le annusa, poi resta imbambolata. Mi guarda, ma non percepisce che la vedo, sorride col dito sotto al naso. Magari crede di essere ubriaca, ma no, ha solo perso completamente il filo, sicuramente le fa male la caviglia, le si è un po' gonfiata. Non mi dice niente, si alza per andare in bagno, calpesta uno scarafaggio che crocchia come il popcorn, le viene voglia, va verso la cucina.

Non ce n'è, me lo sono mangiato tutto. Senape, minestra in polvere, un pezzo di pane, nient'altro, esce trascinando i piedi. Dal bagno guarda nel cortiletto interno, pensa alla zuppa di cavoli al pomodoro che qualcuno al piano di sopra o di sotto sta cucinando, ne entra il profumo. Fa pipì rumorosamente, così rumorosamente che la sentirei anche dallo scantinato. Non bevo molto, sennò devo farla anch'io.

Non le dico niente, la osservo e basta.

Esce dal bagno e si stupisce, guarda un po', ecco quel bell'uomo, è ancora qui. Accarezza la tenda, sospira, un lavavetri sta pulendo le finestre del dirimpettaio, mamma lo fissa cupidamente, sbuffa, si rimette le dita sotto al seno. Se si addormenta le faccio le caviglie viola a forza di calci.

Kétezer napot várni talán gyávaság. olvastam, hogy van olyan hangya, amelyikben megindulnak, a gombafonalak belül, lassan nőnek, áthuzalozzák, aztán ha megtelik velük, átveszik az irányítást, és soha többet nem tud oda menni, ahova akar, addigra talán már nincs is olyan, hogy akar. Valaki felemeli benne a lábát, nem tudja letenni. A többiek a vérben tapicskolnak, szervezik a mócsing elszállítását, meg felrohan a falra, vége, felrobban, mint egy pöfeteg, gomba-uszály, spóra-Titanic, a darabjain élnek majd, míg van belőle, kiskert nő a testén.

Ha tudná, hogy bántom anyát, és élvezem is, Eszter nem hozna szendvicset. Ha anya tudná, vállat vonna, mind ilyenek vagytok, az apád, az anyám, te is, mondaná, mélyre szívna a füstöt, nyögdecselne kicsit, megsimogatná a saját arcát. Az enyémet nem bírja nézni, apáé. De más nem bántok.

Visszacsoszog az ablaktól, átkarolja magát, inogva ringatózik, az asztalon levélnyi altató, nyolc szem van benne, kettőt bevesz, ráissza a sütőrum maradékát. Fel fog ébredni este, nem lesz miből aludnia, kifogy a készlet, és hónap vége van. A fotel nyekken alatta, a puffra emeli a lábát, a papucs talpán a csótánymasszába ragadt porcica hajszálakkal. Hátraveti a fejét, látom, ahogy nagyokat nyel. Amint elalszik, oldalra esik a feje, kisimulnak a vonásai, mintha úszna az időben, agyatlan kisbaba lesz, ordít, tejet bőfög valaki nyakába, cirógatják az arcát, cserélik a pelenkáját.

Be vagyunk zárva, ő is, és én is, nincs hova menni, pedig elegendem van, én menni akarok.

Ha mindig aludna, valahogy lehetne, iskola is lenne, Eszter is. Ha felébred, tele lesz vele a lakás, kitilt a pincéből, hazahozatja az iskolatejet, rásír az ellenőrzőmre, nem szól hozzám.

Forse aspettare duemila giorni è vigliaccheria. Ho letto che c'è un tipo di formica in cui penetrano le spore di un fungo, crescono lentamente, si insinuano, poi una volta infiltrate completamente prendono il controllo della formica, che non potrà mai più andare dove vuole, a quel punto magari neanche è più in grado di volere. Qualcuno al suo interno le alza la gamba e lei non può più abbassarla. Le altre sguazzano nel sangue, organizzano il trasporto di carne tigliosa, lei invece corre su per il muro, e poi boom, scoppia come una vescia, una zattera di funghi, il Titanic delle spore, vivranno poi sui suoi resti, finché ce ne sono ancora, sul suo corpo crescerà un piccolo orticello.

Se Eszter sapesse che faccio male a mamma e pure con gusto, non mi porterebbe più panini. Se mamma lo sapesse farebbe spallucce, siete tutti così, tuo padre, mia madre, anche tu, direbbe, farebbe un profondo tiro di sigaretta e si lagnerebbe un po', accarezzandosi il viso. Il mio non sopporta guardarlo, è quello di mio padre. Ma ad altri non faccio del male.

Si allontana dalla finestra ciabattando, si cinge con le proprie braccia, si culla traballante, sul tavolo c'è un blister di sonniferi, ce ne sono otto al suo interno, ne prende due e li manda giù con il rum per dolci avanzato. Si sveglierà stasera, non riuscirà a dormire, finirà la scorta e siamo alla fine del mese. La poltrona geme sotto al suo peso, poggia i piedi sul puff, le è rimasto un laniccio di capelli attaccato allo scarafaggio schiacciato sotto alla suola della ciabatta. Butta indietro la testa, vedo che continua a deglutire. Mentre si addormenta le crolla la testa da un lato, le si distendono i lineamenti ed è come se nuotasse nel tempo, diventa un bebè senza cervello, grida, ruttando latte sul collo di qualcuno, le accarezzano il viso, le cambiano il pannolino.

Siamo rinchiusi sia lei che io, non abbiamo dove andare, eppure ne ho abbastanza, io voglio andare.

Se dormisse sempre in qualche modo ci si potrebbe riuscire, andrei anche a scuola, vedrei anche Eszter. Se si sveglia la casa sarà piena di lei, mi bandirà dallo scantinato, mi dirà di portarle il latte da scuola, piangerà per le note nel mio diario, non mi rivolgerà la parola.

Kiürítem a hamutartót, összecsomózom a szemetest, leviszem, gondolkodnék, de csak egyvalami fér a fejembe, minden más kiszorul. Hogy nem jutott eddig eszembe. Kiürítem az iskolatáskát, zseblámpa, pulcsi, toll, papír, elcsomagolom a szappant a fürdőből egy szappantartóba, tizenkét fekvőtámasz, tizenkét felülés, mert egész van, csipogott a karorám. Miért nem jutott előbb eszembe, hogy senki nem állít meg, nem kell várni, senki nem tudja meg. Hét napja úton lehetnék.

Gyorsan kiürítem anya cigisdobozát, egyesével széttöröm a szálakat, elképzelem az értetlen arcát, ahogy kihúzza őket, vicces lesz. Az ágya alól előveszem a másik üveg sütőrumot, hogy kitartsen, a levélnyi altató mellé a gyógyszeres dobozból egy másik levelet teszek, sima fájdalomcsillapítót, színre, méretre hasonló.

Eszternek írok, hogy köszönöm a szendvicset, értem jött az apám, nyaralni megyünk, vigyázz magadra, hátha elhiszi. Bezárom az ajtót, a felső zárat is, a levelet a postaládájába csúsztatom, a kitört ablakon behajítom az ászkáknak és a hangyáknak a vekni végét, Árnyék rám hunyorít a kanapéról, ásít. Nem tudom, érti-e, hogy indulok. A kulcsot a legközelebbi csatornába dobom.

Svuoto il posacenere, annodo il sacco della spazzatura e lo porto giù. Rifletterei anche, ma ho solo una cosa in testa, tutto il resto resta chiuso fuori. Come ho fatto a non pensarci prima. Svuoto lo zaino, torcia, felpa, penna, carta, impacchetto il sapone del bagno e lo metto in un portasapone, dodici flessioni, dodici addominali, perché è in punto, l'orologio ha fatto bip. Perché non ci ho pensato prima, nessuno mi ferma, non serve aspettare, non lo viene a sapere nessuno. Sarei potuta essere in viaggio da sette giorni.

Svuoto velocemente il pacchetto di sigarette di mamma e le rompo una ad una, immagino il suo volto ottuso quando le tirerà fuori, sarà divertente. Tolgo l'altra bottiglia di rum per dolci da sotto il letto, così che duri, accanto al blister dei sonniferi ne metto un altro preso dalla scatola dei medicinali: sono semplici antidolorifici, simili per colore e dimensioni.

Scrivo ad Eszter ringraziandola per il panino, le dico che è venuto a prendermi mio padre, che andiamo in vacanza e che abbia cura di sé, magari ci crede. Chiudo la porta, anche la serratura in alto, faccio scivolare la lettera nella cassetta della posta, lancio il pezzo di pane agli onischi e alle formiche attraverso la finestra rotta, Ombra mi strizza gli occhi dal divano, sbadiglia. Non so se capisca che me ne sto andando. Butto le chiavi nel canale più vicino.

Trad. di Giulia Cicerone